

Eiland van geluk

Christina Erikson bij Boekerij:

Als jij van mij was
Eiland van geluk

Christina Erikson

Eiland van geluk

Deel 2 van de *Svartå*-trilogie

Vertaald uit het Zweeds door Corry van Bree

ISBN 978-90-492-0687-1

ISBN 978-94-023-2632-1 (e-book)

ISBN 978-90-5286-859-2 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Lycksalighetens Ö*

Vertaling: Corry van Bree

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv

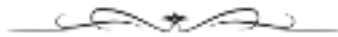
© Christina Erikson 2024. Published in agreement with Sebes &

Bisseling Literary Agency

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt
in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op
enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukke-
lijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies.

Lieve lezers,

Bij het open raam dat uitzicht op het meer Lilla Björken biedt schrijf ik de eerste regels van wat het tweede boek over de vrouwen van Svartå moet worden. Voorlopig is de zomer nog warm en de honden liggen uitgestrekt bij mijn voeten te hijgen in de kleine kamer waarvan ik vermoed dat die ooit van de kamerjonkvrouw is geweest.

Een glad gesleten stenen trap loopt vanaf de begane grond helemaal naar boven. Het plafond is laag omdat onder deze kleine kamers extra opslagruimte is toegevoegd. Als ik met mijn vingertoppen over de muren van de kleine doorgang strijk voel ik deuken en scheuren. Ik kan het niet laten te bedenken hoe sterk het personeel dat hier woonde geweest moet zijn omdat ze in staat waren telkens weer met armen vol wasgoed en dienbladen met eten voor de dames en heren de trappen op en af te rennen. Hebben de adellijke meisjes van de familie ooit op deze trappen gespeeld? Zijn ze stiekem hiernaartoe geslopen? Het moet zowel spannend als angst-aanjagend zijn geweest om rond te dwalen in de kleine, donkere ruimtes achter de mooie zalen met alle schilderijen en verguldsels.

Het is een onbeschrijfelijk gevoel om te mogen werken en wonen op dit landgoed waar mijn heldinnen hebben geleefd en gewerkt. Elke dag word ik eraan herinnerd hoe groot dit voorrecht is en hoeveel geluk ik heb gehad. Ik kan me geen betere plek dan landgoed Svartå voorstellen om te schrijven over liefde, spanningen, machtsstrijd en vervlogen tijden.

Christina Erikson

I

Landgoed Svartå 1789

Christina waste zich met een vochtige doek onder haar armen en over haar nek en borsten, waarna ze zich afdroogde en een schone onderjurk aantrok. Het was alweer twee dagen geleden dat ze schone kleren had aangetrokken. Ze liep naar de spiegel, maakte een vlecht in haar dikke haar en staaarde naar haar bleke, uitgemergelde gezicht. De afgelopen jaren hadden hun tol geëist. Vooral de laatste tijd, nu ze bij haar zieke broer waakte. Ze was magerder dan ooit en de vroeger zo nieuwsgierige blik in haar ogen was nu strak en ernstig, alsof ze te veel had gezien en het geloof in de toekomst had opgegeven.

Maja had haar roze ochtendjapon op het bed klaargelegd en Christina knoopte de linten vlak onder haar borsten haastig vast. Als ik toch maar één uur slaap zou kunnen krijgen, dacht ze, en ze wreef met haar hand over haar ogen.

Ze schrok door een gil die tussen de stenen muren echode en zo hard was dat de doden ermee konden worden gewekt. Christina rende naar de deur, trok hem open, liep haastig naar Marcus' kamer en ging naar binnen.

‘Ik ben bang dat het vanaf nu in Gods handen ligt...’

Barones Sporre slaakte een afschuwelijke jammerkreet, waardoor de arme dokter Simonsen zweeg en geschrokken naar haar keek.

Tot Christina's afgrijzen zag ze dat haar moeder van Marcus' sterfbed gleeed en op handen en knieën terecht kwam. Met gesloten ogen en een wijd geopende mond stootte ze geluiden uit die zo verschrikkelijk waren dat ze nauwelijks menselijk leken. Als er enige nabijheid tussen hen was geweest, had Christina haar armen om haar moeder heen kunnen slaan om haar te troosten, maar zulke gevoelens waren er niet, bij geen van beiden. Christina sloot haar ogen en de tranen gleden over haar wangen.

'Eleonore, lieve echtgenote...' Christina's vader knielde naast haar moeder. 'Doe iets,' smeekte hij Simonsen.

'Uw vrouw kan iets krijgen om haar te kalmeren,' zei Simonsen terwijl hij zich bukte.

'Raak me niet aan!' schreeuwde Eleonore. Ze sloeg wild om zich heen en veegde het spuw en het snot met de achterkant van haar hand weg. 'Dit is jullie schuld.' Ze gebaarde met haar arm. 'Mijn zoon, mijn enige zoon. O god... mijn enige zoon.'

De verlamming die Christina in haar greep hield verdween en ze pakte Beata's arm stevig vast. De tere kanten sluiert op het hoofd van haar zusje waaide op door de heftige beweging, waardoor haar gezicht te zien was.

'Jij bent de enige die haar kan kalmeren,' zei Christina tegen haar.

Beata trok haar arm los en wreef er uitvoerig over, maar liep vervolgens naar de jammerende vrouw op de vloer.

Christina draaide zich om naar het bed. Het gezicht van haar broer was gelig, bijna wasachtig. Zijn ogen waren gesloten. Een lichte, rochelende ademhaling vertelde haar dat hij nog leefde. Ze bukte zich en gaf een kus op zijn voorhoofd. 'Lieve Marcus,' fluisterde ze.

'Hij sterft. Hij stérft!' bracht haar moeder huilend uit terwijl Beata haar de slaapkamer uit leidde. 'En mijn mooie lieve Beata, kijk wat ze ons aangedaan hebben. Mijn liefste kinderen zijn mismakkt of sterven voor mijn ogen. Hoe heeft dit onheil me kunnen treffen?'

De woorden van Christina's moeder waren als een klap in haar gezicht, maar deden niet meer zo veel pijn als vroeger.

'Ze meent het niet,' hoorde Christina haar vader achter zich zeggen. 'Het is het verdriet, het -'

'Zeg het niet, papa,' onderbrak ze hem. 'Niet vandaag. Marcus heeft ons nodig.'

‘Je hebt gelijk.’ Haar vader boog zijn hoofd.

‘Kom bij ons zitten,’ zei ze met een zachtere klank in haar stem terwijl ze een stoel voor hem ging pakken. Ze keek naar hem terwijl hij plaatsnam. Hij was sterk verouderd sinds Marcus opnieuw ziek was geworden. De zorgen van de afgelopen weken hadden diepe rimpels in zijn gezicht veroorzaakt, zijn haar leek witter en zijn schouders waren ingezakt.

Het was stil in de kamer. Alleen hun ademhaling was te horen, nu zelfs dokter Simonsen was vertrokken. Achter het hoge raam dwarrelde de februarisneeuw naar beneden en verborg het landgoed opnieuw onder een witte deken.

Marcus schokte even en vertrok zijn gezicht. Christina pakte zijn magere hand, die op de gewatteerde zijden deken lag en zo licht als een vogeltje voelde. Hij was nog geen eenentwintig en zijn leven zou nu al eindigen. Terwijl hij op deze leeftijd als te jong werd beschouwd om te trouwen, werd zij met haar drieëntwintig jaar als een verschrompelde oude vrijster gezien. De familie had de hoop op een geschikte huwelijkskandidaat al jaren geleden opgegeven. En toch... Toch rustte de toekomst van Svartå meer dan ooit op haar schouders. Terwijl het leven langzaam uit het lichaam van haar broer wegvloeiende drong dat besef tot in de verste hoeken van Christina’s wezen door.

Marcus haalde rochelend adem en ze wist dat het zijn laatste ademhaling was.

‘Marcus,’ mompelde haar vader. Hij stond op van de stoel, streek met zijn grote hand over het gezicht van zijn zoon, bracht zijn gebalde vuist naar zijn lippen en liep vervolgens haastig de kamer uit.

Christina bleef achter in de stille kamer. Alleen met de herinneringen aan haar levenslustige broer. Het was niet eerlijk dat hij het aardse leven nu al moest verlaten; hij had nog zoveel willen zien en meemaken. Er was maar weinig terechtgekomen van zijn dromen over alle avonturen die hij als jongen al had gekoesterd. Hij was de afgelopen jaren heel vaak ziek geweest en uiteindelijk had zijn verzwakte lichaam het opgegeven. Haar moeder was om Marcus gaan rouwen toen hij nog leefde en haar vader was twee keer zo hard gaan werken. Misschien om het verdriet te verzachten over het ontbreken van een erfgenaam voor Svartå, waarop hij zo vurig had gehoopt.

Zachte voetstappen achter Christina haalden haar uit haar gedachten. ‘Ben jij het, Maja?’ Een hand vol sproeten op haar schouder gaf haar troost.

‘Mijn deelneming,’ zei Maja.

Christina knikte. Ze was niet in staat iets te zeggen, maar legde haar hand op die van Maja. Maja was haar vriendin en vertrouweling, en was vanaf haar veertiende haar kamenier. Ze waren eerder als zussen voor elkaar. Tenminste, zolang niemand anders hen zag of hoorde.

‘Hoe voel je je?’ vroeg Maja.

‘Ik ben moe,’ zei Christina. Ze beseftte dat Maja de eerste was die haar vroeg hoe het met haar ging. De afgelopen weken had ze voor iedereen gezorgd, maar dat was eigenlijk altijd zo. ‘Heel moe,’ benadrukte ze, voornamelijk tegen zichzelf. ‘Je voelt koud.’

‘Dat zijn alleen mijn handen,’ zei Maja en ze schoof haar handen onder haar armen. ‘Dokter Simonsen wil graag binnenkomen om het laatste onderzoek van...’ Ze beet op haar onderlip. ‘Misschien moet je met me meegaan? Ik heb ervoor gezorgd dat de tegelkachel in je kamer brandt. Het zou je goeddoen om een tijdje te rusten. Je kunt niets meer doen.’

Christina rechtte haar rug en legde haar handen op haar onderrug, waarna ze opstond en bij het hoofd van haar broer ging staan. ‘Hij ziet eruit alsof hij slaapt.’

‘Hij heeft geen pijn meer,’ zei Maja.

‘Welterusten, Marcus,’ zei Christina en ze streek over zijn haar. Daarna gaf ze Maja een arm en liet zich door haar de kamer uit leiden.

Zodra Christina in haar kamer was liet ze alle ingehouden gevoelens los. De kracht die ze met een ijzeren wil had getoond, was niet meer nodig. Ze ging snikkend op het bed zitten en haar tranen vielen op het beddengoed. Maja streek over haar hoofd en neuriede, zoals ze al zo vaak had gedaan. Af en toe stopte ze even en zei: ‘Laat het los, laat alles maar komen.’

2

Maja deed de deur van Christina's warme kamer voorzichtig achter zich dicht en sloop door de aanmerkelijk koelere gang. Een streep licht viel uit Marcus' kamer toen een klein, mager dienstmeisje, dat Astrid heette, met haar armen vol lakens naar buiten kwam. Achter het meisje klonken stemmen.

'Astrid, is de dominee er al?' vroeg Maja.

Het dienstmeisje knikte terwijl ze het beddengoed nog steviger tegen zich aan drukte.

'Zeg tegen Elsa dat ze iets te drinken voor de dominee moet laten brengen, tenzij iemand anders dat al geregeld heeft,' zei Maja. 'Glühwein... En vraag Elsa ook om iets te eten voor hem te maken. Maar niet te veel, anders raken we hem voor morgenochtend niet kwijt.' Ze vermoedde dat de personeelsleden die eigenlijk bij de dominee moesten zijn veel te druk bezig waren met het steunen van de baron en de barones, en ze wilde zich ervan verzekeren dat alles ging zoals het hoorde. Christina zou daar later beslist naar vragen.

Astrid knikte en liep haastig weg op haar te grote schoenen. Maja glimlachte verdrietig terwijl ze haar nakeek. Was het meisje een beetje minder schuchter geworden sinds ze voor hen werkte? Ze was er vreselijk aan toe

geweest toen ze een paar maanden geleden op de keukendeur had geklopt. Elsa en Maja hadden nauwelijks hoop gehad dat Astrid ooit zou herstellen van de verschrikkingen die ze had meegemaakt.

Maja haalde diep adem, zette haar kapje recht en zorgde ervoor dat ze er keurig uitzag voordat ze de deur opende en naar binnen ging. De oude dominee stond inderdaad naast Marcus' bed. Zijn neus was roder dan anders door zowel de kou als te veel avondmaalwijn. Misschien had ze niet om glühwein moeten vragen? De dominee wiegde licht op zijn hie-len terwijl hij voorlas uit de Heilige Schrift.

Maja schraapte haar keel toen hij bij het laatste vers was. 'Ik wilde alleen informeren of u alles hebt wat u wenst, dominee,' zei ze. Eigenlijk wist ze niet precies wat dat zou moeten zijn. De dood zag er voor de armen anders uit dan voor de rijken.

'Kind van me,' zei de dominee ernstig. 'Wat een verdrietige dag om naar dit landgoed te komen.' Hij knikte langzaam bij zijn eigen woorden. 'Dit is niet bepaald een warm welkom voor de jonge dominee.' Hij zoog zijn ingevallen wangen naar binnen zodat hij er net zo dood uitzag als degene aan wie hij voorlas.

Maja huiverde.

'Het spijt me dat ik stoor,' hoorde ze iemand zachtjes zeggen. 'Ik ben de aanstaande dominee.'

Ze draaide haar hoofd en zag een man van haar eigen leeftijd bij het bureau dat Marcus had gebruikt als hij aan zijn verzameling vlinders en insecten werkte.

Maja maakte een reverentie. 'Welkom,' zei ze. Ze kon zich niet herinneren dat ze had gehoord dat er een nieuwe dominee naar Svartå zou komen, maar misschien werd dat inderdaad tijd. De dominee was oud en had binnenkort een vervanger nodig. De preken gingen tegenwoordig niet altijd meer goed. Het was voorgekomen dat hij midden in zijn preek in slaap viel of, in het ergste geval, zijn plichten niet kon vervullen omdat hij te veel van de avondmaalwijn had gedronken. De preken leven misschien op door een nieuwe dominee, dacht ze.

'Anders Nylander,' zei de jonge dominee.

Maja keek naar hem. Ze had er nooit bij stilgestaan dat een dominee ook jong kon zijn. Natuurlijk besefte ze dat de oude dominee ooit jong

geweest moest zijn, maar ze kon zich niet voorstellen dat hij er ooit had uitgezien zoals de man die nu nieuwsgierig naar haar keek.

‘Ik ben Maja,’ zei ze. ‘De kamenier van freule Christina Sporre.’

Ze kon haar blik niet van hem losmaken. Dominee Nylander, met zijn blonde krullende haar en helderblauwe ogen, zag eruit zoals ze zich een gezant van God voorstelde als die op aarde zou neerdalen. En een dominee was inderdaad een gezant van God. Misschien zou er eindelijk iets goeds voortkomen uit alle ellende die Svartå de afgelopen jaren had getroffen?

De dominee had naar de fles gegrepen nadat die arme Anna, de moeder van Gustaf, haar leven door het zwaard van de beul had verloren. Hij was er nooit helemaal bovenop gekomen. Misschien kwam dat door de gewetenswroeging die al het verlangen om te leven uit een mens kon zuigen. Hij werd waarschijnlijk gekweld door het feit dat hij niet was opgekomen voor wat juist en waar was, maar had toegestaan dat Anna Andersson was bespot en vernederd, en uiteindelijk was onthoofd. Misschien zou een nieuwe dominee verlossing brengen? Er was hoop.

‘De jonge dominee wil graag een hymne zingen,’ zei de oude dominee, waarna hij onmiddellijk een hevige hoestbui kreeg.

‘Als dat geen probleem is?’ voegde Nylander eraan toe terwijl hij vragend naar Maja keek.

‘Dat zou Marcus fijn gevonden hebben,’ antwoordde ze zachtjes.

Anders Nylander knikte, schraapte zijn keel en ging naast Marcus staan. Hij vouwde zijn handen en hief zijn gezicht naar het kruis dat boven het bed van de jongeman aan de muur was gehangen.

Op het moment dat de eerste tonen uit de keel van Anders Nylander klonken, was het alsof er engelen zongen. Het was het mooiste dat Maja ooit had gehoord, en ze wist dat ze dit moment zolang ze leefde nooit meer zou vergeten.

3

Karl Sporre las een van de vele brieven die hij had binnengekregen. Als een van de hofmaarschalken van de koning en tevens diens naaste vertrouweling werd van hem verwacht dat hij allerlei geschillen oploste, en dat waren er veel. De populariteit van de koning daalde onder de adel in hetzelfde tempo als die bij het volk steeg. Het probleem was dat de adel machtiger en luidruchtiger was, in elk geval voorlopig nog. De situatie was anders dan in Frankrijk, waar het volk in opstand kwam en de haat tegen de adel en de koninklijke familie met de dag toenam. Nee, hier waren de hervormingen van de koning met open armen ontvangen door iedereen, behalve door de adel, die zich in haar positie bedreigd zag.

Karl liet zijn hoofd zwaar op zijn handen rusten. Op de een of andere manier was hij in het oog van de storm beland. Hij was altijd loyaal aan de koning geweest en verwelkomde de hervormingen, hoewel hijzelf eveneens tot de adel behoorde. Hij vond niet dat een mens alleen vanwege een bepaalde naam of afkomst meer waard was. Een man moest worden beoordeeld op zijn daden en zijn moraal, niets anders, daarvan was Karl overtuigd. Als meer mensen dat principe zouden aanhangen, zou de wereld een betere plek zijn. In elk geval het deel waarin hij zichzelf be-

vond. Karl verafschuwde het om te zien hoe voormalige gelijkgezinden zich tegen elkaar en hun koning keerden.

Het werd er niet beter op door de noodlottige oorlog die door de Russische keizerin Catharina was uitgelokt. Haar spionnen kochten de oppositie tegen de Zweedse koning om en werkten aan zijn afzetting. Karl wist dat de koning geen andere keus had gehad dan oorlog te voeren en toch werd hij binnen de eigen gelederen tegengewerkt door middel van het weigeren van bevelen en koppig ongenoegen.

Hij schrok toen er zachtjes op de deur werd geklopt.

Christina's gezicht verscheen in de deuropening. 'Stoor ik, papa?'

Karl glimlachte. 'Helemaal niet.' Dat was waar. Zijn dochter was een aangename onderbreking van zijn frustrerende gedachten over de intriges aan het hof.

Christina zweefde bijna zijn werkkamer binnen. Ze was zo anders dan haar moeder en zusje. De eenvoudige kleding die ze droeg en die geschikt was voor een dienstmeisje dan een jonge adellijke vrouw, hing los om haar heen. Hij had gezien hoe mager ze was geworden. Marcus' ziekte en overlijden hadden hen allemaal geraakt, en zijn oudste dochter had veel te veel verantwoordelijkheden op zich genomen. Daar schaamde hij zich voor.

'Hoe gaat het met je, papa?' vroeg ze.

'Eigenlijk zou ik die vraag aan jou moeten stellen,' zei hij terwijl hij naar zijn handen keek.

'Je bent je zoon kwijtgeraakt, papa.'

'En jij je broer.'

Ze wisselden een blik van gedeeld verdriet en Christina liet zich op de stoel die voor het bureau stond zakken.

'Ik vind het vreselijk om nu al over de toekomst van Svartå na te denken, maar hoe moet het...?' Haar stem haperde. 'Ik bedoel...'

Karl perste zijn lippen op elkaar en verstrengelde zijn handen op het bureaublad. 'Ik neem aan dat je je afvraagt wie de volgende eigenaar van Svartå zal worden.'

Christina knikte.

'Hm. Daar heb ik de afgelopen weken veel over nagedacht sinds Marcus... tja... Het doet me pijn om het te zeggen, maar ik zie geen andere

mogelijkheid dan dat een van de mannelijke erfgenamen van de kant van je oom Korpnäs het landgoed na mijn overlijden overneemt.’

‘Korpnäs?’ stamelde Christina. ‘Papa, je kunt toch niet serieus menen dat dit de enige uitweg is? Oom Korpnäs zal Svartå nooit de aandacht geven die het verdient.’ Ze legde haar hand op haar borstkas en haalde heftig adem.

‘Ik heb geen keus!’ riep hij driftiger dan zijn bedoeling was.

Zijn dochter deinsde naar achteren alsof ze een klap in haar gezicht had gekregen.

‘Sorry,’ zei Karl. ‘Ik wilde niet...’

‘En als ik een huwelijk sluit?’ vroeg ze aarzelend.

Karl hief zijn hoofd en keek in haar ogen. Hij zag dat ze het meende, ook al sprak ze de woorden zonder blijdschap of verwachting uit. Het leek er eerder op alsof ze haar ondergang tegemoet ging.

‘Bij een huwelijk gaat Svartå inderdaad op je echtgenoot over. Dat is waar,’ zei hij.

‘Dan trouw ik,’ zei ze en ze hief haar kin.

‘Maar Christina...’

Ze hief haar hand om hem de mond te snoeren. ‘Landgoed Svartå moet in de familie blijven.’

Een gevoel van warmte verspreidde zich in Karls borstkas. Zijn loyale en standvastige Christina hield net zoveel van Svartå als hij. ‘Lieve dochter, je hebt nooit... Hoe zal ik het zeggen...?’

‘Je mag het ronduit zeggen. Ik heb nooit belangstelling voor een huwelijk getoond en heb ook niet de beste uitgangspositie. Ik word als een oude vrijster beschouwd en ben geen bijzonder aantrekkelijke partij. Maar met alle respect, toch geloof ik niet dat het een onmogelijke opdracht is.’

‘Ik heb nooit aan je daadkracht en vastberadenheid getwijfeld,’ zei Karl.

‘Laat me in elk geval proberen om een toekomst voor Svartå te creëren waarin zowel jij als ik vertrouwen hebben voordat je je genoodzaakt voelt om met oom Korpnäs te gaan praten.’

‘Natuurlijk,’ zei Karl.

‘Ik zal mijn uiterste best doen om je niet teleur te stellen, papa.’

‘Jij stelt me nooit teleur, Christina.’

Ze richtte haar blik heel even op hem. Haar donkere ogen leken rechtstreeks bij hem naar binnen te kijken, alsof het onmogelijk was om iets voor haar verborgen te houden. ‘Is er meer?’ vroeg hij.

‘De nieuwe rentmeester arriveert vandaag,’ zei Christina. ‘Wil je dat ik het afhandel, papa?’

‘Verdorie!’ riep Karl. ‘Het spijt me, lieverd, maar dat was ik vergeten. Het is allemaal te veel geweest met...’ Hij maakte een gebaar naar de papieren die voor hem lagen. ‘En Marcus. Ik weet niet wat...’ Zijn stem stierf weg.

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen, papa,’ zei Christina kalm. ‘Ik weet wat er moet gebeuren. Je hebt me goed voorbereid. Wil je dat ik hem voor het diner uitnodig?’

‘Dat lijkt me gepast,’ zei Karl. ‘Hij moet zich welkom voelen.’

‘Houd jij je maar bezig met de dingen die je aandacht opeisen, dan zorg ik voor de rest,’ zei Christina, waarna ze opstond en de kamer uit liep.

Karl haalde diep adem, boog zijn hoofd naar achteren en staaarde naar het witgepleisterde plafond. Christina had veel te veel op haar schouder. Een hevige kramp verscheen plotseling als een slang in zijn buik en hij vertrok zijn gezicht. De vertrouwde pijn kwam weer opzetten. Hij haalde zijn zakdoek met monogram tevoorschijn en veegde het zweet van zijn bovenlip en voorhoofd. Verdomme... Hij greep de armleuningen vast toen de kramp terugkwam. Zijn ademhaling werd oppervlakkiger en hij hapte naar adem tot de pijn afnam. Hij zuchtte opgelucht, hoestte en schraapte zijn keel. Toen hij zijn mond afveegde met de zakdoek, zag hij rode druppels op het witte katoen. Snel stopte hij hem diep in zijn jaszak en kwam moeizaam overeind. Zijn benen waren onstabiel terwijl hij de brieven bij elkaar schoof en in de ladekast achter zijn bureau legde. Voor vandaag heb ik genoeg ellende gehad, dacht hij, en hij liep naar de bank bij de tegelkachel. Hij rilde terwijl hij ging liggen, ondanks de warmte die van de verhitte tegels afstraalde. Hij moest rusten. Als ik even kan rusten, voel ik me zo meteen beslist beter, dacht hij en hij deed zijn ogen dicht.

4

‘Svartå is in gevaar,’ zei Christina terwijl ze naar het ijs op het meer Lilla Björken bleef kijken. Maja en zij zaten vlak naast elkaar op de oever van het meer en keken uit over het winterlandschap. De zon stond laag aan de hemel en raakte de boomtoppen bijna.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Maja.

Christina draaide haar hoofd en keek naar Maja. ‘Ik was al helemaal gewend aan het idee om hier met Marcus’ zegen te blijven wonen als mijn vader zou overlijden. Als een ongetrouwde vrouw dus.’ Ze keek opnieuw naar het bevroren meer. ‘Maar nu Marcus overleden is, zijn we onbeschermd. Mijn vader wordt er niet jonger op en ik heb geen echtgenoot...’ Ze had het gesprek met haar vader nog niet kunnen verwerken, maar één ding stond vast: ze moest de toekomst van Svartå redden, iets anders was ondenkbaar. Ze wist maar al te goed hoe hardvochtig haar oom Korpnäs kon zijn en er deden nare geruchten de ronde over wat zich op zijn landgoed afspeelde.

‘Denk je erover om te trouwen?’ vroeg Maja.

Christina gaf geen antwoord. De gebeurtenissen van zeven jaar geleden waren nog steeds een open wond die niet wilde genezen. Haar verloofde,

meneer Söderman, bleek een ongelooflijke smeerlap die het alleen op haar vermogen had voorzien. En alsof dat niet erg genoeg was, hield hij er ook nog andere vrouwen op na. Hun huwelijk zou haar beslist diep ongelukkig hebben gemaakt, dus ondanks alles was de verbroken verloving een zegen geweest. Niet dat ze nu per se gelukkig was, maar ze leefde tenminste niet in een leugen.

Na Södermans op zijn zachtst gezegd schandalige gedrag in de residentie van haar geliefde oma in Stockholm – die avond zo veel jaar geleden – had hij zijn toevlucht gezocht in Italië, en Christina was gekwetst en vernederd naar Svartå teruggekeerd. Er was nog maandenlang over geroddeld en haar moeder was bijzonder verontwaardigd geweest dat de familie zich op het platteland had teruggetrokken. Toen haar vader en moeder later met voorstellen voor nieuwe huwelijkskandidaten waren gekomen, had dat nergens toe geleid. Christina's zelfstandigheid, haar sterke wil en gebrek aan geduld met domheid waren zelfs voor de wanhopigste vrijgezel moeilijk te verdragen. Bovendien was er voldoende keuze onder jongedames die veel welwillender tegenover het huwelijk stonden. En dus was Christina ongehuwd gebleven.

De enige man van wie ze ooit had gehouden, was lang geleden uit haar leven verdwenen. Gustaf Andersson, de zoon van een metselaar, was onder hoon en spot uit het dorp verdreven. Christina's gedachten gingen uit naar de man aan wie ze zowel haar hart als haar maagdelijkheid had verloren in de nacht nadat de beul een eind aan het leven van Gustafs moeder had gemaakt. Die arme Gustaf. Er ging een huivering door haar lichaam.

Het was nooit duidelijk geworden wat er met Gustafs vader Elis was gebeurd. Sommigen beweerden nog altijd dat Elis er met het geld voor de bouw van het landhuis vandoor was gegaan, maar Christina was er heilig van overtuigd dat hij was vermoord. Ze wist zeker dat bouwmeester Röse, die destijds op Svartå werkte, er iets mee te maken had, maar het was nooit duidelijk geworden op welke manier. Maja en Christina hadden de kelder van het landhuis grondig doorzocht. Een van de metselvrouwen die destijds bij de bouw waren betrokken, had namelijk gezwoeren dat Röse iets in de kelder had ingemetseld, maar na zeven jaar hadden ze nog steeds niets gevonden.

‘Wat is er volgens jou met Gustaf gebeurd?’ vroeg Maja alsof ze Chris-

tina's gedachten had gelezen. Haar adem vormde een witte wolk voor haar wangen, die rood van de kou waren.

Christina verstrengelde haar handen in haar bontmof. 'Ik hoop dat het goed met hem gaat, waar hij zich ook bevindt.' Ze wenste hem met heel haar hart een goed en gelukkig leven toe. Hoewel zij Gustaf niet mocht hebben, hoopte ze dat hij ergens in de wijde wereld een nieuwe liefde had gevonden.

'Ik hoop oprecht dat je gelijk hebt,' zei Maja vastbesloten terwijl ze opstond. 'Mijn achterste is volkomen bevroren. Kom op, ga staan.' Ze pakte Christina's arm vast en trok haar omhoog. 'Ik moet bij de dienstmeisjes in het washuis gaan kijken of ze de zijde niet ruïneren. En ik neem aan dat jij ook dingen te doen hebt.' Maja sloeg haar wollen sjaal strakker om zich heen en begon met haar voeten te stampen.

'Ik ga naar de stallen. De nieuwe beheerder moet worden bijgepraat over de aanbevolen hoeveelheid schepels,' zei Christina, waarna ze huiverde. Maja had gelijk. Ze hadden veel te lang bij het meer gezeten.

Christina ging sneller lopen om warm te worden. Rond de uitgebouwde stal was het een drukte van belang. Op haar aandringen was de paardenhouderij de afgelopen jaren uitgebreid en de fok leverde jaarlijks een aanzienlijk bedrag op voor Svartå. Het bedrijf was Christina's grote trots, ook al was haar vader naar buiten toe degene die hier verantwoordelijk voor was. De paarden hielpen haar om haar zorgen en verdriet te vergeten en gaven haar de kracht om te voldoen aan alle eisen die de familie aan haar stelde.

Een van de staljongens kwam naar buiten met pas ingevette tuigen en hield de deur voor haar open. Ze stampte de sneeuw van haar voeten voordat ze de met stro bestrooide tegelvloer opliep. De warmte van de dierenlijven zorgde voor een aangename temperatuur en Christina merkte hoe strak haar gezicht voelde. Haar oren gloeiden na het verblijf in de kou. Als ze terug was in het landhuis zou haar moeder er ongetwijfeld weer op wijzen hoe onverstandig het was om haar huid aan zulke ontberingen bloot te stellen.

Ze vond beheerder Claude Pousette zoals afgesproken bij de voederkamer. Hij keek op het bord waarop de namen en behoeften van de paarden waren aangegeven.

‘Freule Sporre,’ zei hij, waarna hij een buiging maakte. ‘Het is een eer u persoonlijk te mogen ontmoeten.’

Christina keek onderzoekend naar hem. Na Röse hadden ze twee beheerders gehad. Geen van beiden had aan de verwachtingen voldaan. De één was ronduit lui geweest en nadat hij was betrapt op dutjes tijdens werktijd had hij zijn functie moeten neerleggen. De tweede was opdringerig tegenover de vrouwen op het landgoed en in het huishouden geweest. Toen Christina daarvan op de hoogte was gesteld, had ze geen moment gearzeld. Hij was nog diezelfde dag zonder getuigschrift ontslagen. Ze snoof en keek onderzoekend naar Pousette. Na de moord op Röse bleven de goede, ervaren beheerders uit de buurt van Svartå, mischien uit angst maar ook uit twijfel over wat een aanstelling voor hun verdere loopbaan zou betekenen. Svartå had niet langer veel aanzien onder adellijke families.

Claude Pousette leek echter geen man die zich gemakkelijk liet afschrikken, dat moest ze toegeven. Zijn houding was bijna militair en tegelijkertijd had zijn gezicht een vriendelijke, humoristische uitdrukking. Christina mocht de man, die een jaar of vijfendertig leek, instinctief.

‘Het genoeg is geheel aan mijn kant,’ zei ze uiteindelijk met een glimlach. ‘We hebben veel goede dingen over uw werk gehoord, meneer Pousette.’

Hij humde en knikte kort bij wijze van antwoord. ‘Ik zie dat de verzorging van de paarden goedgeorganiseerd is,’ zei hij terwijl hij naar het bord wees.

‘We beschouwen het als een erezaak om veelbelovende jonge paarden te fokken en onze kudde in goede conditie te houden. U zult merken dat we de boekhouding van het landgoed met dezelfde zorg behandelen.’

‘Het verheugt me om dat te horen, freule Sporre. Een landgoed is slechts zo goed als zijn laatste boekjaar,’ zei hij.

‘Ik denk dat u en ik het heel goed met elkaar zullen kunnen vinden,’ zei Christina.

Tot nu toe leek hij eigenschappen te hebben die ze waardeerde, maar ze had geleerd dat iemands ware aard pas tijdens een echte beproeving aan het licht kwam.

‘Hebt u zich al in de beheerderswoning kunnen installeren?’

‘Nog niet. Mijn bezittingen arriveren morgen pas,’ antwoordde hij neutraal.

‘Ik zal ervoor zorgen dat u alles krijgt wat u nodig hebt.’

‘Dank u. Ik ben geen man met grote behoeften, maar ik waardeer uw vriendelijkheid.’

‘Goed, zullen we de paarden dan maar een voor een gaan bekijken? Dat kan ik u meteen het systeem uitleggen,’ stelde Christina voor terwijl ze naar de gang gebaarde.

‘Na u,’ zei Pousette.

Christina leidde hem langs de rijen fokmerries, beschreef ze en vertelde welke plannen er voor toekomstige dekkingen waren, welke hengst ze daarvoor in gedachten hadden en wat ze van het nageslacht verwachtten.

Pousette knikte geïnteresseerd en stelde af en toe vragen.

‘Hoe betrokken is de rest van uw familie bij de fokkerij?’ vroeg hij aan het eind van de rondleiding. ‘Ik denk daarbij vooral aan uw broer.’

Het overlijden van Marcus had een paar weken geleden plaatsgevonden. Pousettes woorden deden haar diep vanbinnen pijn. Ze legde een hand onder haar keel en haalde diep adem. ‘Mijn broer is in het midden van februari overleden.’

‘Ik... wat ongevoelig van me.’ Pousette sloeg zijn ogen neer. ‘Mijn oprechte deelneming, freule Sporre. Het was absoluut niet mijn bedoeling om u van streek te maken.’

‘Dat kon u natuurlijk niet weten. Mijn broer is na een periode van ziekte overleden.’ Meer wilde ze niet zeggen. Het verhaal van Marcus’ kwakkelende gezondheid was te pijnlijk om aan vreemden te vertellen en bovendien iets waaraan ze liever niet herinnerd wilde worden. ‘Mijn vader en ik zijn verantwoordelijk voor de fokkerij op Svartå,’ voegde ze eraan toe voordat Pousette zou kunnen denken dat de dood van haar broer het landgoed had verzwakt. De toekomst van Svartå rust op mijn schoudera, dacht ze terwijl ze zichzelf dwong om rechtop te staan en sterk over te komen.

‘Nogmaals mijn deelneming,’ zei hij.

‘Als u binnenkort de barones ontmoet, is het goed om te weten dat zij uw deelneming beslist op prijs zal stellen.’

‘Ik begrijp het,’ zei hij kort. ‘Bedankt voor uw openheid.’

‘U zult mij tijdens onze samenwerking op Svartå leren kennen als een vrouw die rechtdoorzee is, meneer Pousette. Ik hou me intensief bezig met alles wat met de paardenfokkerij te maken heeft terwijl mijn vader u zal rondleiden in de ijzersmederij. Ik heb begrepen dat u gedegen kennis van alle processen rond ijzererts bezit.’

‘U bent goedgeïnformeerd, freule Sporre. Je zou kunnen zeggen dat ik erts in het bloed heb,’ zei Pousette met een glimlach. ‘Ik kijk ernaar uit om me in het beheer van het volledige landgoed te verdiepen.’

Na een grondige inspectie van de stallen en de paarden, en verschillende interessante gesprekken met de nieuwe beheerder, haastte Christina zich naar het landhuis. Het begon al te schemeren en de hemel kleurde blauwpaars aan de horizon. Ze verlangde ernaar om met een kop koffie bij een van de tegelkachels op te warmen, maar dat moest nog even wachten.

Het gesprek met haar vader over de toekomst van Svartå zat haar dwars. Ze móést trouwen. Alleen al de gedachte daaraan was onaangenaam. Een echtgenoot had alle rechten en een echtgenote geen enkele. Maar ze zag geen andere uitweg om te redden wat ze op Svartå met zo veel inzet had opgebouwd. Ze bleef staan en keek om zich heen. Vanaf de heuvel waarop ze stond, met haar rug naar de stal en het bos, had ze vrij zicht op alles waarvan ze zoveel hield. Recht voor haar lag het landhuis met zijn symmetrische zijvleugels. Het had zes jaar geduurd om het nieuwe hoofdbouw te voltooiën; dat was zeven jaar geleden gebeurd, toen ze bijna zestien was. Achter het landhuis, in noordelijke richting, strekte het meer Lilla Björken zich uit, met zijn eilanden en fantastische viswater. Wie de weg ten westen van het landhuis nam, kwam in het dorp, waar de ijzersmederij was. In oostelijke richting bevonden zich de stroomversnelling en de recent aangelegde boomgaard. Als ze dit allemaal moest achterlaten, ging ze nog liever dood. Christina hijgde bijna van verontwaardiging en haar adem stroomde als witte rook de lucht in.

Daarna zette ze het vastberaden van zich af. Een geschikt huwelijk kon ze niet op eigen kracht regelen, dus wie zou haar kunnen helpen? Als ze bedacht hoe het er met haar familie voor stond, zou ze thuis nauwelijks op hulp hoeven te rekenen, was haar nuchtere conclusie. Omdat ze nooit goed was geweest in het onderhouden van relaties met de jonge vrouwen

in de familie of degenen die ze aan het hof had ontmoet, kon ze ook geen vriendin met adellijke contacten om advies vragen. En zelfs als ze die relaties wel zou hebben, dan zouden haar vriendinnen inmiddels getrouwd zijn en het druk hebben met hun kinderen, en zouden ze waarschijnlijk geen tijd voor haar hebben. En haar lieve oma was inmiddels te oud en had de kracht niet om haar met haar plannen te helpen.

Ineens realiseerde ze zich iets. Er was een vrouw op wie ze door de jaren heen had kunnen vertrouwen. Opgewonden door haar idee tilde ze haar rok op en liep snel over het pad naar het landhuis. Ze trok haar met bont gevoerde mantel en mof uit zodra ze binnen was, liep over de stenen vloer van de hal naar de groene kamer en de secretaire die ze meestal gebruikte. Daar pakte ze inkt en een ganzenveer en ging aan de slag.

Uwe Hoogheid, mijn dierbare vriendin en prinses, Sophia Albertina Larsson,

Ik hoop van harte dat het goed met u gaat en dat u in goede gezondheid verkeert, ondanks de ijskoude winter die we dit jaar meemaken.

Mijn geliefde broer Marcus is inmiddels naar zijn laatste rustplaats gegaan. Zoals u weet was dat te verwachten, maar toch laat hij een enorme leegte in mijn hart achter.

Zoals u eveneens weet, ben ik van nature praktisch ingesteld en besef ik dat het mijn taak is om de toekomst van Svartå veilig te stellen. Maar ik ben ongehuwd gebleven, waarover ik me nu zorgen maak. Kent u misschien een eerlijke, maar niet al te kieskeurige heer die zich zou kunnen voorstellen om te trouwen met een vrouw die de huwbare leeftijd inmiddels is gepasseerd?

*Met mijn allerwarmste groeten,
Christina van Svartå*

Christina las de brief nog een keer. Die was weinig emotioneel, maar de prinses zou het begrijpen. Zij was tenslotte eveneens meerdere keren op de proef gesteld.